

HẢI HỒ

KIM ĐỒNG

HẢI ĐẢO XA XÔI

HẢI HỒ

HẢI ĐẢO XA XÔI

Bìa và minh họa của Nguyễn Bích

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

HÀ NỘI – 1963

THÔNG TIN EBOOK

Ebook được thực hiện bởi các thành viên TVE-4U.ORG:

- Nguồn sách, scan: Cái lẹ
- Sửa text và tạo ebook: Bình An

HẢI ĐẢO XA XÔI

Ở một căn nhà nhỏ miền quê xa, sáng sáng mẹ đi chợ vắng, em gái nhỏ thơ thẩn chơi quanh nhà với bà. Bà già lắm, tóc bạc trắng và mắt kém cỏi, bà phải vừa nhìn vừa sờ tay mới thấy. Bà thương yêu em gái lắm, chẳng muốn rời một bước. Em gái nhỏ chỉ chơi xa khỏi vườn một tí thôi là bà đã gọi: “Ồi Nụ! Nụ ơi! Cái Nụ của bà đâu rồi?”

Em gái nhỏ quả như một cái nụ hoa xinh đẹp của bà thật. Môi em đỏ mọng, má trắng mịn thoảng phớt hồng như da quả đào sắp chín, mái tóc mềm gió thổi nhẹ một chút cũng bay bay mịn màng. Bà vẫn khoe với hàng xóm: “Giời cho bố cú mà đẻ con tiên đây. Chứ bố nó ỳ à! To cao lộc ngọc mà đen lắm kia!”

Những lúc vắng vẻ chỉ có hai bà cháu thế này bà hay kể chuyện “Ngày xưa” cho cái Nụ nghe. Nhiều chuyện “Ngày xưa” lắm! Cái Nụ chẳng nhớ hết: Nào chuyện ngày xưa có thằng bé Cuội chăn trâu. Ngày xưa có ông Bụt giả vờ ăn mày, rồi ngày xưa có con chó đá...

Chuyện nào cái Nụ cũng thích. Có hôm bà kể cả chuyện “Ngày xưa bà đi ở khổ lắm...” Chuyện ấy thì buồn buồn, bà hay chảy nước mắt. Thương bà quá! Thường kể hết một chuyện, bà hay ôm lấy cái Nụ, tay bà gầy gầy sờ sẫm lên chòm tóc Nụ mà hỏi:

— Cái Nụ cháu ai?

— Cháu bà.

Thế rồi bà cứ êm ái hỏi tiếp, cháu lại thỏ thẻ trả lời những câu mà cả hai bà cháu đã thuộc lòng trong bụng. Như là:

— Nụ bà con ai?

— Con mẹ con cha.

— Mẹ đâu?

— Mẹ đi chợ vắng.

— Cha đâu?

— Cha đi bộ đội, hòa bình.

Bà bằng lòng lắm. Ủ! Ủ! Cha Nụ đi bộ đội giữ hòa bình.

— “Hòa bình, mẹ cấy lúa xanh...”

Cứ hai chữ một, giọng nỉ non bà dạy tiếp:

— “Cha đi... bộ đội... thức canh... đất trời...”

Khi bà cháu thủ thủ trước thềm nhà như thế thì ở tít ngọn tre vờng có con chích chòe đậu. Gió đung đưa, con chích chòe hót réo rắt, nó lại rung cánh nhìn xuống hai bà cháu kêu:

— Chuých! Tu chuých! Chòe chòe!

Bà bảo với Nụ rằng:

— Nó nói: “Tao thích! Tao thích múa xòe”!

Thế là cái Nụ đứng dậy bắt chước các bạn múa tay quanh bà cho chim xem. Bà khen, bà cười móm mém. Chim khen, chim hót thánh thót.

Đây là những sớm mai nhẹ nhàng trong sáng của hai bà cháu. Gió đã đổi mùa, hơi se lạnh, cái lạnh giòn ngọt đầu thu. Nắng vàng dịu đi, thếp vàng trên cây, trên lá, trên cả mình chú chích chòe hay hót. Sương cũng óng ánh giống những hạt ngọc tí xíu xinh xinh. Cảnh và người êm ả tươi mát như tranh. Tranh hòa bình của quê hương em gái nhỏ, có bà kể chuyện

“Ngày xưa”, có mẹ sớm hôm làm đồng hợp tác, có cha đi bộ đội, giữ hòa bình.

Cha ở xa, xa lắm, em gái nhỏ không thể biết được. Nơi ấy cha em và những chiến sĩ đồng đội tháng ngày vật lộn với sóng dữ biển khơi, da sạm đi vì nhuộm nắng trời và biển mặn.

Một hôm từ nơi xa xa ấy người cha gửi về cho em gái nhỏ một gói quà. Ô này! Thích chưa! Đôi mắt tròn đen của em mở to long lanh. Những thứ này ở quê chẳng hề thấy bao giờ cả. Đây là những con ốc kỳ lạ. Con thì tròn xoe, trắng muốt lại điểm lấm tấm đỏ đỏ xanh xanh. Con thì dài dài mà đầu nhọn hoắt. Này những vỏ con trai, con hến trắng tinh, kẻ vằn, kẻ vi. Có cái mỏng mảnh tròn tròn như một cái quạt tí hon, soi lên nắng nhấp nháy có màu ngũ sắc. Lại những hòn đá cuội màu xanh cũng có, màu đỏ cũng có mà trắng muốt cũng có. Hòn tròn như cái cánh chim, hòn lại vuông vắn bốn góc, có hòn thì dẹt như chiếc mâm tí xíu. Thế này mà chơi bày cỗ thì thích biết mấy. Còn bông hoa đá nữa kia. Hoa gì mà xù xì, lại cứng thế nhỉ? Hoa này thì chẳng bao giờ héo rụng, tha hồ mà chơi, rước kiệu.

Mẹ đan ngay cho Nụ chiếc giỏ tre con. Bỏ ốc và cuội vào xách tung tăng. Chỉ khẽ lắc lắc nó kêu lóc xóc đến vui. Bà cũng khen đẹp, mẹ cũng khen đẹp, con chim chích chòe cũng ríu rít như thèm như ghen. Sao nơi cha ở lắm thứ đẹp thế! Con ốc cũng đẹp hơn con ốc mẹ vẫn bắt ngoài đồng ruộng cho cái Nụ ăn. Hòn đá cuội cũng đẹp hơn hòn sành hòn sỏi ngoài vườn. Thế thì ở đấy cái gì cũng đẹp cả nhỉ! Chắc là con chim chích chòe hót cho của nghe ở đấy cũng đẹp hơn con chim vẫn đậu trên ngọn tre cao trước ngõ kia thôi. Nơi ấy là đâu thế nhỉ? Mẹ đọc thư cha gửi về nói cha đóng quân ở ngoài hải đảo.

Ôi! Hải đảo! Cha ở hải đảo! Cái tên buồn cười nhỉ! Hải đảo là đâu mà nhiều thứ đẹp như thế! Hỏi bà, bà cũng không biết. Bà chỉ bảo hải đảo là ở

ngoài biển khơi. Bà kể biển có nhiều nước lắm, nước xanh và nhiều như trời xanh trên đầu hai bà cháu. Nhiều đến nỗi cứ nhìn xa mãi thì thấy trời và nước chập vào với nhau. Ồ! Thế thì cha ở xa lắm! Ng ẩ xếp những con ốc xinh xinh, hòn cuội tròn tròn vào lòng bàn tay bà, em gái nhỏ còn hình dung ra vô khối những thứ xinh đẹp khác mà chắc ngoài nơi hải đảo lạ lùng cha ở có nhiều lắm. Em thốt lên ao ước:

— Bà ơi! Bà cháu ta mà được ra xem thì sướng quá bà nhỉ.

Biết bao ý nghĩ đẹp đẽ về hải đảo này nở trong trí óc của em gái nhỏ.

Ngày tối hôm ấy, một câu chuyện kỳ diệu về hải đảo của cha em đã đến trong giấc mơ em gái nhỏ. Một giấc mơ thật đẹp đẽ. Này đây! Con chim chích chòe ban sáng bỗng dưng tới đậu bên em. Nó hót riu rít và khoe với em gái.

— Cô Nụ ơi! Chim có đẹp không?

— Đẹp lắm! Chim đẹp hơn ban sáng nhiều. Mỏ chim đỏ, và cánh chim biếc xanh thế kia.

— Cô Nụ ơi! Chim có đẹp không?

Con chim hót lên vui sướng và nó lại mách:

— Cô Nụ ơi! Chim đẹp vì chim đã bay qua biển xanh, bay đến hút ở hải đảo. Ở đấy có cha cô Nụ kia.

— Thật thế ư chim? — Em gái nhỏ vui sướng reo lên — Chim kể đi nào. Hải đảo làm cho chim đẹp thế kia ư?

Chim rung đuôi, vẫy cánh, chim nhảy tót vào lòng tay xinh em bé rồi chim thánh thót kể:

— Hải đảo đẹp! Đẹp lắm cô bé ạ! Đây là một hòn núi đá ngũ sắc long lanh nổi lên giữa biển cả khi ửng nắng và những tối trăng thì hòn núi ấy trong veo như ngọc thạch. Trên núi có vô khối là của quý. Nào hoa quả muôn màu thơm ngào thơm ngọt. Nào lụa hoa để may áo mặc vừa đẹp vừa xinh. Đồ chơi thì vô khối, còn đẹp gấp mấy mươi cái giỏ ốc với đá cuội của Nụ nữa kia!

Em gái mê say nghe, em nghĩ thầm:

— Chao! Em mà ra được ngoài ấy em sẽ hái một bông hoa rõ đẹp cài lên tóc. Sẽ bứt một quả cam thật ngọt đem về bà bố cho ăn. Sẽ lấy một tấm lụa nhiều hoa nhất đem về mẹ may áo đẹp đến Tết mà mặc. Em sẽ rủ cha cùng về quê thăm bà, thăm mẹ. Chao ôi! Hẳn là bà và mẹ thấy hai cha con về thì vui biết mấy.

Nghĩ rồi em bé hỏi chim:

— Này bạn chim ơi: “Cha làm gì ở ngoài ấy thế? Chắc cha cũng đẹp lắm phải không chim? Cha nhớ em lắm đấy nhỉ?”

— Đẹp lắm cô Nụ ạ! Ở đấy cha của Nụ có đôi mắt sáng như hai chấm sao, đêm đêm cha dõi nhìn ra biển rộng. Những con cú, con vọ lén lút trong tối thăm đầu phải tan đi. Ở đấy cha của Nụ có hai cánh tay khỏe và to lắm.

Cánh tay giang rộng ra chắn giữ những còi sóng bể lười dài hay ghen tuông giận giữ cứ đòi chồm lên chực nuốt cả đảo đi. Chính mặt trời cũng say mê cha cô, sáng sáng trước tiên mặt trời đến đảo đón chào nụ cười của cha cô sớm nhất rồi mặt trời mới đi về các ngả, ở đây muôn ngàn loài chim đẹp chúng tôi bay về làm tổ trên đỉnh núi và suốt ngày hát lên bài hát hay nhất của loài chim tự do: bài ca “Vinh quang trên đôi cánh”. Cha cô cũng thuộc bài ca đó và lúc hát hai cánh tay cha cô múa lên xòe rộng như đôi cánh chim. “Đẹp! Đẹp làm kia!”

Em gái thốt reo lên thèm muốn: “Em muốn đến với cha em quá! Có xa lắm không chim ơi?”

— Xa lắm! Cô Nụ ạ! Phải đi đến bờ biển xanh, đi theo con đường mà cha Nụ đã đi, có mưa, có gió. Rồi qua giữa biển cả mới tới hải đảo!

Mắt em gái nhỏ đã dấp dính nước mắt, em lo lắng.

— Làm thế nào mà em đi tới được đây?

Bỗng nhiên từ trong giỏ tre có tiếng những con ốc tròn xinh xinh gọi:

— Cô Nụ ơi! Cô hãy chịu khó đưa chúng em ra bờ biển. Gặp biển xanh chúng em sẽ thành chiếc thuyền đẹp chở cô gái bé nhỏ của chúng em tới đảo bình yên. Cô bằng lòng chứ?

Con chai bé xinh như cái quạt tý hon cũng thủ thỉ:

— Chị ốc làm thuyền. Còn em, em sẽ xòe rộng như một cánh buồm trắng đón gió biển đưa chị đi thật nhanh trên sóng. Chị bằng lòng chứ?

Chim xòe cánh vui mừng nhảy nhót đậu lên quai giỏ:

— Thế thì vui quá! Chim sẽ bay dẫn đường ra tới bờ biển. Cũng xa đấy! Cô Nụ phải đi đến rõ mỗi chân mới tới, đi như cha cô đã đi. Nhưng không sao. Chim sẽ hát cho Nụ vui tai quên hết vất vả mệt nhọc. Nụ bằng

lòng chứ?

Em gái nhỏ sung sướng, má em đỏ hồng lên, em đứng dậy quả quyết:

— Cảm ơn các bạn! Thế thì chúng ta đi ngay thôi. Một nhọc mấy em cũng đi! Em chẳng sợ đường xa.

Nhưng kìa, những chú đá cuội đã thấy tốt ra khỏi giỏ tre:

— Hỡi cô gái dũng cảm. Chớ lo, con đường có mưa, có gió, con đường gồ ghề cha cô đi đã san bằng cho cô rồi. Cô hãy buộc chúng tôi vào dưới bàn chân xinh đẹp kia đi. Chúng tôi sẽ biến thành những bánh xe nhỏ đi nhanh như bay và không hề vấp ngã bao giờ cả. Cô bằng lòng chứ!

Em gái nhỏ chập hai tay vào ngực cảm động:

— Ôi chào! Thế thì sướng quá — Em với thùng quần áo của mẹ lấy sợi chỉ đỏ buộc những hòn cuội nhỏ vào chân. Em xách giỏ đồ chơi mạnh bạo bước ra khỏi cửa.

Ơ này lạ chưa! Sao em đi nhẹ nhàng như lướt trên mặt cỏ. Nhanh quá! Gió hút ù ù bên tai, gió bay bay chồm tóc trái đào của em. Mát quá! Trước mặt em nắng sáng tung bừng trời xanh. Một loáng em gái nhỏ đã vượt khỏi cánh đồng lúa thu của quê hương em. Tre xanh và đồng lúa dạt dào vẫy chào tiễn biệt. Bướm trắng và chuồn chuồn đỏ bay theo tiễn chân rõ xa mới thôi. Em phải đi qua nhiều làng mạc xa lạ, nhiều cánh đồng bát ngát, qua những dãy đồi cỏ mượt như nhung nối tiếp nhau và qua cả những khu rừng xanh thăm thẳm.

Nhưng kìa, bờ biển xanh đã ngay trước mặt rồi. Em gái nhỏ dừng chân trên bãi cát trắng mịn. Rặng thông già phía sau lưng em hát rì rầm theo gió. Còn trước mặt em là biển cả mênh mông, biển rộng quá, xanh quá, y như bà đã kể với em. Em chỉ thấy trời và nước, nước không nằm im như trời mà nước cứ xô nhau vào bờ ăn cát và muốn xô dấn đến cả chân em như

chực nuốt em đi. Chim liệng quanh một vòng đậu trên vai em và giục:

— Nào cô Nụ! Hãy thả ốc và chai xuống nước biển đi. Thả nhanh lên thôi!

Em gái nhỏ vừa cúi xuống thì bỗng dưng có tiếng hát réo rắt vẳng đến, gió không thổi nữa và sóng cũng tan dần đi, biển xanh bằng phẳng như một tấm gương lớn trong suốt. Trước mặt em từ ngoài xa dẫn tới những nàng tiên xinh đẹp kỳ lạ. Họ đến quanh em gái nhỏ. Những tà áo lụa đủ màu quần lẩy em. Nàng tiên lớn nhất bế bổng em gái nhỏ lên và bảo:

— Em Nụ ơi! Em muốn ra hải đảo đấy ư?

— Vâng! Em ra với cha em. Chim bảo cha em ở ngoài ấy. Đẹp lắm!

— Phải! Cha em ở ngoài ấy. Ngoài hải đảo xa tí kia kia — Em gái nhỏ ngừng nhìn theo tay trở và em thấy giữa biển nổi lên một hòn núi óng ánh

— Em gái nhỏ ơi! Em muốn ra đảo để làm gì cơ chứ?

— Em Nụ ơi! Em muốn ra hải đảo đấy ư?

Em gái ngoan ngoãn trả lời như em đã nói với chim:

— Em sẽ bảo cha em hái cho một bông hoa rõ đẹp gài lên tóc. Sẽ bứt một quả cam thật ngọt đem về bà bố cho ăn, sẽ lấy một tấm lụa nhiều hoa nhất đem về mẹ may áo đẹp cho em mặc.

Những nàng tiên cười rộ lên. Nàng tiên lớn nhất chỉ các tiên khác bảo:

— Này! Em gái nhỏ! Thế thì các chị là những nàng tiên “Mùa xuân” đấy! — Và nàng hỏi — Em có biết chưa em đã làm những gì ở ngoài đó không? Em nói cho chị nghe thử nào.

Em gái nhỏ áp đầu vào ngực nàng tiên thủ thủ:

— Em biết ạ! Cha em lấy đôi mắt sáng để đuổi những con cú, con giời trong tối. Cha em lấy tay chặn hết sóng dữ ngoài biển rồi cha em cùng chim múa hát. Chim nói cho em biết thế đấy cô tiên ạ!

Nàng tiên xoa lên mái tóc mềm mại của em khen:

— Em gái bé nhỏ ơi! Em thật là thông minh và ngoan ngoãn. Chúng ta sẽ đưa em tới gặp cha em ngoài hải đảo đẹp đẽ mà em hằng mơ ước. Em hãy nghe ta kể đây! Ở ngoài đó cha em đã ngày đêm vất vả để trồng một thứ cây có nhiều hoa thơm và nặng trĩu trái ngọt. Cây đó là cây “Hạnh phúc” đấy em ạ! Nhưng cha em phải chăm bón vất vả lắm. Cha em đã phải trồng cây trên đỉnh núi cao chót vót, phải hứng nắng trời tưới cho hoa cây thấm đẹp. Hôm nay ngoài hải đảo chim muông ong bướm, đang mở hội hót mừng công việc của cha em. Em xứng đáng được ta đưa tới đó.

Em gái nhỏ nhoèn cười hỏi thơ ngây:

— Có vui như Tết không ạ?

— Vui hơn chứ. Chính ở đây cha em làm ra Tết cho em và quê em đấy.

Nói rồi nàng tiên lớn khoát tay vẫy các tiên nữ xung quanh.

— Nào! Chúng ta hãy kết chiếc võng lụa đào đưa cô em gái bé nhỏ ra gặp người cha “Vinh quang” mà em yêu quý chờ mong từ lâu.

Khi những nàng tiên tung vạt áo lụa lên đỡ lấy em gái nhỏ thì bỗng đứng nắng trời dịu đi và mây hồng tụ lại quanh em. Em gái nhỏ ôm chiếc giỏ tre vào lòng và những nàng tiên nâng nhẹ chiếc võng lụa bay lên cao, cao mãi và hướng ra ngoài biển cả mênh mông. Chim lượn vòng trên đầu em và bắt đầu hát bài ca “Vinh quang trên đôi cánh”. Ngồi trong chiếc võng đẹp, lòng em bé mát rượi, mái tóc đào em lại bay bay, em nghĩ đến cha đang chờ em bên cây “Hạnh phúc”. Hôm vè em sẽ kể cho bà nghe cuộc đi chơi vui thích này. Chuyện của em kể chắc bà vui thích như những chuyện “Ngày xưa” của bà nhưng nhất định không buồn như câu chuyện “Ngày xưa bà đi ở...”

Em bé sung sướng như thấy mình bay cao, bay bổng mãi...

Lúc đó chính vào độ nửa đêm, gió ngoài vườn cây thổi mạnh. Người mẹ tỉnh giấc chạy ra khép cửa quanh nhà cho gió lạnh khỏi lùa vào và khi soi đèn bà mẹ nhìn thấy đứa con gái nhỏ yêu quý của mình đang ngủ thiêm thiếp, ngon lành, một nụ cười tươi thắm khẽ máy động. Người mẹ sung sướng khẽ ôm lấy con và đặt chiếc hôn thật dịu trên má. Bà sẽ ru câu ru quen thuộc:

Hòa bình, mẹ cấy lúa xanh

Cha đi bộ đội thức canh Hòa bình.

Lời ra nhẹ nhàng bay bổng, bay thật xa xa tới mãi. Cùng lúc ấy ngoài tí xa cái quê hương êm đẹp ấy, bão biển vẫn nổi giận quanh những hải đảo chênh vênh. Ngọn hải đăng nhấp nháy quay quay lóe sáng. Nhưng trong gió bão ấy, từ hải đảo tiến ra khơi, tàu tuần tiễu vẫn chồm lên mặt sóng dữ mà

xuyên vào đêm tối mù mịt. Đây là công việc nặng nề và vinh dự nhất mà đất nước đã giao cho những chiến sĩ hải đảo, trong đó có người cha của em gái nhỏ. Người cha to lớn có đôi tay rắn chắc, có màu da sạm cháy vì nắng trời và biển mặn. Sóng gió vẫn bao bọc gần thét quanh mình người cha. Biển vẫn mênh mông dữ dội. Tiếng hát ru của người mẹ vẫn hòa bay trong không trung bao la. Khi gió bốc lên từng không cao vút thì gió rồi sóng rồi biển cứ dịu nhẹ dần theo giọng ru êm ái. Khi gió về tới khu vườn quê hương em gái và len nhẹ vào nhà thì chỉ còn như tơ phảng phất rất nhẹ mơn man trên đôi má trắng mịn của em gái nhỏ đang mơ. Giấc mơ kỳ diệu ấy vẫn được giữ vẹn và tiếp diễn êm ái lạ lùng!

ANH BỘ ĐỘI VÀ Lũ TRẺ NHỎ

Cái Mỹ có một anh bộ đội thật là đẹp. Đây là một anh bộ đội bằng đất mẹ mới mua cho Mỹ phiên chợ huyện hôm qua. Anh bộ đội mới về nhà cái Mỹ được một lúc, phải, chỉ một lúc thôi mà cái thế giới trẻ con khắp cõi “Xóm Mít” đều bàn tán, nắc nỏm, ao ước xôn xao giống tựa như câu chuyện của những người lớn khi có một tin thời sự nóng hổi đặc biệt: như tin tên lửa Liên-xô bay sau lưng mặt trăng chẳng hạn. Thật đúng là như thế!

Bọn con gái thì cho là anh bộ đội rất hiền và rất xinh bởi lẽ anh ta chỉ bằng củ khoai dong, hai chấm mắt đen láy, lại có cả má hồng, cái miệng nhỏ lúc nào cũng mỉm cười với chúng nó. Bộ quần áo thì xanh ngắt ngắt như thế áo con cánh cam. Mà mũ cũng có đủ huy hiệu sao vàng hằn hoi nữa kia. Ôi nom đến là xinh!

Nhưng bọn con trai thì cho là anh bộ đội này nom rất oách bởi lẽ rõ ràng anh ta lúc nào cũng mang một khẩu súng trước ngực. Mà là súng tiểu liên hằn hoi nhá. Sau lưng ụ lên cái ba lô, chắc hẳn nhiều thứ nặng lắm. Hai con mắt cứ nhìn rất

thẳng vào chúng nó. Còn đôi chân thì bao giờ cũng đứng rất nghiêm như thể sắp đi duyệt binh, giả dụ ai hô: “Một! Hai!” chắc hẳn anh ta có thể đi đều bước ngay tắp lự. Oách thế kia chứ!

Lũ trẻ xúm xít lại; đứa nào cũng muốn cặm xem, sờ vào cái áo xanh cánh cam, cái mũ có sao vàng, cái súng đen chũm và sờ cả vào khuôn mặt nho nhỏ hồng hồng của anh ta nữa. Thật là một anh chàng dễ dãi, đứa nào cặm đến anh ta cũng mỉm cười tươi tỉnh, một nụ cười lành như đất! Nhưng cái Mỹ thì thật là khát khe, nó chỉ cho mỗi đứa cặm xem một tí vừa

đủ để nó khoe xong một câu: “Của tao đấy! Đẹp không?” Chỉ một loáng thế thôi rồi nó đòi anh bộ đội của nó lại ngay như sợ anh ấy cười với bạn nó lâu quá.

...như sợ anh bộ đội cười với bạn nó lâu quá

Việc này làm cho thằng cu Mùi, bạn cách rào của cái Mỹ, thêm vô kể. Rõ ràng nó chỉ mới kịp sờ được vào cái mũ có sao vàng của anh là thôi, thế mà cái Mỹ đã vội đòi phát ngay lại. Ôi! Nom cái Mỹ nó cần nhe nhẹ anh bộ đội, cái Mỹ khẽ khoanh tay vào ngực như thể ẵm em bé, cái Mỹ lại giả vờ ru ru như ru em ngủ, thằng cu Mai thấy thích biết mấy. “Mình cũng

phải có một anh bộ đội mới được!”. Cu Mùi nghĩ trong bụng thế và rồi nó thấy chán ngay cái xe bốn bánh không thiết chơi nữa. Gọi là xe nhưng chính thật ra nó chỉ vốn là hai cái lõi chỉ luồn khéo vào một cái khung bằng dây đồng. Phía trên có đóng một miếng gỗ mỏng. Bố cu Mùi làm cho nó từ dạo mới phục viên về Cu Mùi vẫn kéo xe hàng một sợi dây gai rõ dài và thường chiếc xe vẫn chở đủ thủ. Chuyến nào cũng đầy tú hụ những hàng hóa: gạo và ngô thì bằng những nắm đất bột và sỏi non, vài vốc đẹp là những mảnh lá chuối cuộn tròn, còn như củ khoai luộc thì chính là một chú lợn béo quay chớ gọn một chuyến xe khá nặng,

Nhưng bây giờ thì chẳng gì thích bằng anh bộ đội nữa rồi. Đến trưa nó nói với bố:

— Con không thích cái xe nữa bố ạ!

Người bố nhìn vào đôi mắt tròn giống mẹ của nó:

— Sao thế vậy?

— Con thích cái anh bộ đội.

Người mẹ bật cười với cả bố lẫn con:

— Thì bố mày chẳng là bộ đội mãi còn gì?

Cu Mùi chỉ tay sang bên phía vào:

— Không! Bộ đội cần súng như của con Mỹ kia!

Và nhất định cu Mùi kéo bằng được bố sang gặp anh ta. Người bố ngấm nhìn và cũng khen: “Thật là khéo!” Còn anh bộ đội thì cười với cả hai bố con. Một nụ cười dễ dãi và thân mật quá chừng. Có đi đâu là anh ta vẫn đứng nghiêm và ôm chặt khẩu súng trước ngực như không hề bao giờ quên nhiệm vụ.

Vốn khéo tay lại chiều con, sau khi ngấm nghĩa một lúc rõ lâu người

bố quyết định làm cho cu Mùi một anh bộ đội bằng gỗ. Công việc bắt đầu ngay từ hôm ấy. Cứ sau mỗi buổi đi làm đồng về bố con lại lúi húi đục đẽo ở mé thềm. Phải mất trọn một tuần anh bộ đội mới thành hình. Một anh bộ đội khá rắn chắc. Chỉ còn việc trang điểm cho anh ta tí chút nữa là hoàn thành. Cu Mùi ngó xem bố tô điểm, đôi mắt nó ánh lên niềm chờ đợi vui sướng. Cũng thật là giản dị, chỉ một nước phấm xanh là anh ta đã có bộ quần áo mới. Khẩu súng cũng đen nháy màu mực nho. Lại đủ cả chấm quân hiệu trên đỏ sao vàng nữa kia. Không thua gì anh bộ đội của cái Mỹ cả”. Cu Mùi nghĩ bụng thế! Nhưng sao bố lại còn chấm xanh đỏ vào ngực anh ta thế nhỉ. Cu Mùi vội hỏi:

— Cái gì thế hở bố?

— Huy hiệu Điện-biên mà.

Cu Mùi vội nhìn vào ngực bố. Nó hỏi luôn:

— Cũng giống như của bố à?

Người bố gật gù:

— Ừ! Giống chứ!

— À! Thế là anh ấy cũng biết đánh Tây!

Nói xong cu Mùi vòng tay ngó im, mắt không rời anh bộ đội trong bàn tay bố. Chỉ một lát bố con lại hỏi nhau:

— Kìa? Sao bố không vẽ má hờng?

— Đánh Tây thì không cần má hờng.

— Giống má bố à?

— Ừ, cũng thế.

Cu Mùi nhìn bố giây phút rồi bỗng nhiên nó bảo bố:

— Con cũng không cần má hờng.

Người bố lắc đầu:

— Má con vẫn hờng đấy thôi!

Cu Mùi thốt sờ tay lên má, nó không nhận: “Đâu?”

Người bố cười ngất:

— Hờng đấy! Cái má giống mẹ mày như đúc.

— Ú! Mẹ vẫn bảo con giống bố kia mà.

Bố cười rộ lên, to hơn, vui sướng hơn, bố thơm mạnh vào chòm tóc cu Mùi và dúm anh bộ đội vào lòng nó:

— Xong rồi đây! Giữ lấy con!

Thế là việc cu Mùi có một anh bộ đội đeo huy hiệu Điện-biên lại như một thời sự mới mẻ đến với lũ trẻ nhỏ “Xóm Mít”. Hai anh bộ đội bé bỏng được gặp gỡ làm quen ngay. Họ cùng cười với nhau mãi. Hẳn đúng là một đội bạn tri kỷ xa cách lâu ngày nay mới gặp lại. Anh nào cũng vẫn nắm chắc tay súng trước ngực như dặn dò nhau đừng có bao giờ xa rời quân ngũ.

Còn lũ trẻ thì tha hồ mà cãi nhau thật kịch liệt về việc anh nào đẹp hơn và oách hơn anh nào. Kể ra hai anh bộ đội này khó mà so sánh ai hơn ai kém kia đây.

Một anh thì rắn chắc như gỗ, nom mạnh mẽ rắn rỏi như vừa mới từ một trận chiến đấu oanh liệt xa xôi nào trở về. Nét mặt, khuôn người còn hằn rõ nét khắc khổ gian truân. Nom có vẻ tự hào ra dáng. Chắc hẳn anh ta không hề biết sợ một kẻ thù nào cả.

Một anh son trẻ tươi vui, có nụ cười lành như đất. Dáng dấp khá là chững chạc, với khẩu tiêu liên cần ngang tầm ngực dường như sẵn sàng đón mọi thử thách mà anh ta sẽ không cần do dự một chút xiu nào hết.

Bởi thế câu chuyện tranh cãi của lũ trẻ cứ ỏm tỏi lên mà cũng khó lòng ngã ngũ. Vả lại chúng cũng không thích kết luận. Thôi cứ là cần xem mỗi đứa một tí cho thích là được!

Lũ trẻ xem hết lượt rồi bèn để cả hai anh đứng ở bậc cửa. Thật đúng là bằng nhau chẳng anh nào cao hơn anh nào nổi một ly nhé. Một đứa thích chỉ hát bài “Vì nhân dân quên mình vì nhân dân hy sinh...” Cả bọn ùa hát theo, cả vỗ tay nữa. Tiếng hát lạnh lạnh cả khu vườn “Xóm Mít”. Hai anh bộ đội mỉm cười nghe bài ca quen thuộc, họ đứng rất thẳng bên nhau có vẻ hài lòng lắm.

Hát xong, một đứa nhón nhất bọn, nhón hơn một cái đầu, bảo với cả bọn:

- Đây! Chúng mình tập trận đi!
- Có mang bộ đội đi không? — Cu Mùi hỏi thẳng bạn thế.
- Có chứ! Bộ đội mà lại không tập trận à?
- Được! — Cu Mùi gật mạnh đầu tán thành ngay và nó cũng vội khoe với lũ trẻ: — Anh này cũng đánh Tây ở Điện-biên rồi đấy nhớ!
- Đô... ối — Một đứa con gái dẫu mồm ra vậy.

Cu Mùi trợn mắt cãi:

- Bố tao bảo thế mà lý!
- Thế thì chúng mình cử anh ấy là chỉ huy — Thằng nhón nhất bọn nói thế và nó tuyên bố ra vẻ dứt khoát: — Đứa nào bằng lòng thì đi lấy súng mau lên.

Lũ trẻ ùa vào trong bếp và ùa cả ra dọc hàng rào. Chỉ thoáng một lát chúng đã trở về đứng nối đuôi nhau ở sân. Đứa nào cũng có một thanh củi, một cái que hoặc là vác ở vai, hoặc là buộc dây quàng sau lưng, hoặc dắt ngang sườn như thể một thanh kiếm báu của người hiệp sĩ.

Thằng nhớn hộ lũ trẻ tập hợp. Nó cũng ra lệnh điểm số một, hai, ba.. cho đến đứa chót, giống hệt như các anh bộ đội sắp ra thao trường.

— Nghiêm!

Nó hô xong liền quay lại bước tới trước thềm chào hai anh bộ đội đang đứng song song ở bậc cửa và báo cáo luôn:

— Quân ta đã tập hợp xong! Đề nghị đồng chí bên phải (nó giơ tay chỉ anh bộ đội của cái Mỹ) ở nhà canh gác doanh trại không cho quân địch.

Một thằng bé đứng giữa hàng nói xen vào:

— Ê! Cậu phải nói như cái hôm trong phim ấy kia — Rồi nó bước raưỡn ngực nói luôn — Phải canh gác doanh trại bảo vệ Tổ quốc thân yêu của chúng ta.

Khi nó quay về hàng ngũ đứng thì thằng bạn đứng cạnh khẽ huých nó khen:

— Cậu nói thế mới oai.

Cu nhớn vẫn tiếp tục báo cáo, nó chỉ vào anh bộ đội của cu Mùi và nói:

— Còn đồng chí này, yêu cầu chỉ huy chúng tôi ra mặt trận tiêu diệt quân thù dã man...

Cả hai anh bộ đội đều vui lòng nhận nhiệm vụ với nụ cười dễ dãi và họ phải chia tay nhau ngay lập tức. Một anh được đề lên chiếc xe bốn bánh do chính tay cu Mùi kéo đi đầu. Cả bọn khom khom người tiến theo sau, toán quân hướng về các vườn. Cũng giống như mọi hôm, mặt trận sẽ diễn ra ác

liệt tại đây.

Còn phận sự anh bộ đội giữ nhiệm vụ canh gác thì vẫn đứng nguyên trên bậc cửa. Anh ta đứng rất thẳng mà không hề biết mỗi một tí nào. Xung quanh vắng vẻ chỉ còn mỗi cái Mỹ và cái Lúa ngồi lại ở thềm. Bọn con giai không chịu cho chúng nó ra mặt trận. Hai đứa vào nhà lấy khoai luộc chia cho nhau ăn, chúng chia cả cho anh bộ đội nữa. Nhưng nhất định là anh ta không chịu ăn nữa, con nhà lính lúc canh gác ai lại ăn uống linh tinh thế được. Tiếng reo, tiếng súng “Pằng, pằng, đoàng, đoàng” từ góc vườn dội vào lạnh lạnh.

Một con chim chích chòe đậu trên ngọn đọt cau nhún đuôi hót “chúu chót”. Nắng non trưa vàng roi roi. Nắng bò dần đến ngưỡng cửa, nhưng có hề gì, anh bộ đội vẫn đứng đĩnh ninh không lộ vẻ gì là ngại ngùng nắng gió cả.

Cái Mỹ bỗng nhiên rủ bạn:

— Chúng mình chơi ra em đi.

Cái Lúa đồng ý ngay:

— Ừ! Không chơi đánh nhau nữa! Ru em thích hơn.

— Thế chúng mình ra bài “Hòa bình chim trắng...” nhé!

— Chúng mình chơi ru em đi.

Vậy là cái Mỹ thì bế anh bộ đội còn cái Lúa bế củ khoai; hai đứa cùng ng ỡ vồng đu đưa bồng tit và chúng nó ru cho em ngủ, tiếng ra thánh thót:

Hòa hình chim trắng ...a... trờì xanh.

Cho đồng tốt lúa ...a... cho anh gặp nàng.

Con chích chòe trên ngọn cau cũng vẫn hót véo von như họa theo lời ru của hai đứa gái nhỏ.

Lúc này góc vườn cũng đã im tiếng hò reo. Súng đã lặng. Chắc là quân địch đã bị tiêu diệt vì bọn trẻ đã quay ra mê mải bắt chu ồn chu ồn kim và những con bướm nhỏ cánh vàng kéo đến xập xè trên vạt rau khoai lác đặc trổ hoa tím tím.

Riêng anh bộ đội vẫn đứng nguyên trên cổ xe đẽ dưới gốc mít. Anh ta đứng rất thẳng, không hề chịu buông súng, mắt dõi nhìn phía trước. Hình

như anh ta lo cảnh giác quân địch, sợ chúng trở lại đánh úp lũ trẻ nhỏ đang nhởn nhơ giữa vườn đầy bướm. Đã là bộ đội thì không được một phút nào lơ là nhiệm vụ cơ mà. Bởi vậy anh ta vẫn đứng nguyên ở vị trí, đứng rất vững không hề thay đổi.

Chắc hẳn lúc này anh cũng đang nóng lòng nghĩ tới người bạn chiến đấu lúc chia tay. “Ừ! Anh bạn ấy có làm tròn nhiệm vụ như mình không nhỉ?...”

Làm tròn chứ! Mãi tới lúc tan đ̣ồng người mẹ trở về thấy cái Mỹ và cái Lúa đã ngủ say tít. Hai đứa trẻ gái thở đều đều, má chúng hồng hồng mịn mịn như da những quả đào chín.

Chỉ có anh bộ đội thì vẫn không chịu ngủ. Anh ta đứng gọn trong lòng hai đứa bé, tay ôm chặt khẩu súng trước ngực, mắt cũng nhìn thẳng về phía trước. Anh ta mỉm cười với bà mẹ. Có lẽ anh ta rất hài lòng về công việc của mình, cái việc thức canh cho em gái ngủ, giấc ngủ êm ả dịu ngọt trên chiếc võng nhỏ khe khẽ đu đưa.

HẢI ĐẢO XA XÔI

In 5.080 c. tại Nhà máy in Tiến Bộ
175, Đại lộ Nguyễn thái Học Hà-nội
Khổ: 13 X 19 – Xong ngày 15-10-63
Số xuất bản: 51-KĐ – Số in: 2259
Gửi lưu chiều tháng 10 năm 1963
